

Z OBSAHU	Ikona Boží lásky k nám. Katecheze Svatého otce Františka	04
	Mučedníci komunismu. Blahoslavený Zoltán Lajos Meszlényi	07
	Manifestace Božího otcovství a Boží lásky. Kázání kardinála Duky OP	09
	Dítě na okraji společnosti. Světlo na konci tunelu	11

TRADICE OTCŮ

Z kázání svatého biskupa Augustina (354–430)

Oslovím vás slovy apoštoloými: Vy všichni, pokřtěni v Krista, oblékli jste se v Krista: už není Žid nebo Řek, už není otrok nebo člověk svobodný, už není muž nebo žena; všichni jste jeden v Kristu Ježíši.

Takovou moc totiž má tato svátost. Je to svátost nového života, který se začíná v tomto životě odpuštěním všech minulých hříchů a dovršuje se při vzkříšení z mrtvých. Byli jste tedy křestním ponořením do Kristovy smrti spolu s ním pohřbeni. A jako Kristus byl vzkříšen z mrtvých, tak i vy musíte žít novým životem.

Po této cestě jdete zatím ve víře, neboť pokud jste v tomto smrtelném těle, nejste doma u Pána. Ale sám ten, k němuž směřujete, je vaší bezpečnou cestou, Ježíš Kristus ve svém lidství, které pro nás s láskou na sebe vzal. A těm, kdo ho v bážni ctí, připravil mnoho radosti a blaženosti. Ta se otevře a naplní všem, kdo v něho doufají, neboť to, čeho se nám nyní dostalo v naději, dostaneme v plnosti.

... sám Pán svým zmrtyvýchvstáním vtiskl pečeť dni Páně, když se vzkříšením zbavil tělesné smrtelnosti a probudil k životu nikoli nějaké jiné, ale své vlastní tělo, které už nemělo zemřít. Ten den Páně byl od jeho umučení třetí, ale v počítání od sabatu osmý a zároveň první.

Takže ani vy nemáte ještě v držení skutečnost, ale máte již bezpečnou naději, protože máte posvátné znamení této skutečnosti a dostali jste závdavek Ducha. A proto když jste s Kristem byli vzkříšeni, usilujte o to, co pochází shůry, kde Kristus sedí po Boží pravici. Na to myslíte, co pochází shůry, ne na to, co je na zemi. Jste přece už mrtví a váš život je s Kristem skrytý v Bohu. Ale až se ukáže Kristus, váš život, potom se i vy s ním ukážete ve slávě.

Duccio di Buoninsegna: Kristus se zjevuje apoštolům (1308–1311). Foto: Wikimedia Commons

Společenství kolem Zmrtvýchvstalého

Při oslavě Velikonoc jsme naplnění radostí z Kristova zmrtyvýchvstání. To, co spojovalo Ježíšovy učedníky, byla radost z toho, že Kristus překonal moc smrti a slavně vstal z mrtvých. Učedníci se vícekrát setkali se Zmrtvýchvstalým, Kristus přišel mezi ně a oni se shromažďovali kolem něho. Během následujících dní o tom při liturgii budeme mnohokrát slyšet. Podobně nás dnes může radost ze života sjednocovat kolem Zmrtvýchvstalého Krista. Velikonoce, které vrcholí oslavou zmrtyvýchvstání, jsou svým způsobem skutečně svátky nového života a jeho obnovy, jak to někdy poněkud zúženě chápe světský výklad velikonočních zvyků.

To, co je vlastní křesťanskému chápání skutečnosti, je oslava života – v prvé

řadě toho, že Boží Syn Ježíš Kristus se stal člověkem, žil náš život, zemřel na kříži a nakonec slavně vstal z mrtvých. Stejně tak je křesťanství vlastní žítí a rozšiřování „kultury života“, tedy postoje, který šířil a především žil papež blahoslavený Jan Pavel II. Jedná se o postoj pozitivního přístupu k životu, který je nedotknutelný od početí do přirozené smrti.

Právě radost ze setkání se Zmrtvýchvstalým Kristem a podpora kultury života je to, co spojuje všechny Kristovy učedníky – křesťany. Tuto skutečnost jsem si více uvědomil na letošním Pochodu pro život. Měl jsem velkou radost, když jsem se tam potkal s řadou křesťanů z různých denominací. Bylo velmi krásné se právě

Dokončení na str. 2

Foto: Flickr, Aleš Náhly a Jan Žofák
Hnutí Pro život ČR (CC BY-NC-ND 2.0)

Tisíce lidí v Praze upozornily na zabíjení nevinných

V sobotu 29. března 2014 prošel centrem hlavního města již 14. ročník celostátního Pochodu pro život. Očekávaná účast několika tisíc lidí z celé republiky byla naplněna. Každý z účastníků tak vyjádřil jasné ne umělým potratům. Pochod pro život získal záštitu téměř 20 osobností politického, náboženského i veřejného života a více než čtyři desítky českých a zahraničních organizací.

Hlavním cílem pochodu je upozornit na skutečnost, že i v minulém roce bylo denně usmrceno na 63 nevinných a bezbranných dětí, celkem téměř 23 000 ročně.

Pochod pro život začal krátce po druhé hodině odpolední na Mariánském náměstí u pražského Magistrátu. Po vystoupení řady osobností a partnerů Pochodu pro život z řad kulturního, neziskového a politického sektoru vyšel průvod s vlajkami a transparenty trasou přes Smetanovo nábřeží kolem Národního divadla a dále na Můstek, odkud zamířil směrem k soše svatého Václava na Václavském náměstí. Zde byla akce oficiálně zhruba v 16 hodin ukončena.

Letošní Pochod pro život přinesl také možnost seznámit se s nejnovějším projektem HPŽ ČR nazvaným „Nesoudíme. Pomáháme.“ Projekt zaměřený na konkrétní pomoc ženám si získal velkou popularitu a těší se záštitě umělců (např. Martin Dejdar, Jan Mrzena, Petra Černocká ad.), lékařů a vědců (prof. Lubomír Mlčoch, dr. Marek Orko Vácha, prof. Jan Sokol ad.), primátorů a starostů českých a moravských měst, zástupců občanského sektoru a mediální podpoře českých rádií.

Akci podpořily mimo jiné mnohé politické osobnosti (Jitka Chalánková, poslankyně za TOP 09, Anna Záborská, slovenská europoslankyně, předseda KDU-ČSL Pavel Bělobrádek, Marta Bayerová, senátorka za KSČM, Ladislav Velebný, poslanec strany ČSSD nebo Jana Fischerová, poslankyně ODS) a také představitelé náboženského života.

Více informací a fotografie z akce lze najít na <http://pochodprozivot.cz>.

HPŽ ČR

Dokončení ze str. 1

při tomto veřejném vyjádření podpory kultury života setkat s mnohými bratry a sestrami z různých protestantských církevních společenství a také s některými členy pravoslavné církve.

Zdá se, že právě aktivní podpora kultury života je jeden z účinných nástrojů v podpoře komunikace mezi křesťany různých vyznání či pokroku v ekumenismu. Stejně tak podpora kultury života a tradiční rodiny může být v dnešní době dokonce i tím, co nás spojuje s příslušníky jiných náboženství (především monotheistických) a může napomoci i mezináboženskému dialogu.

Budme tedy vděční Bohu, že radost ze setkání se Zmrtvýchvstalým Kristem může právě o Velikonocích naplnit naše srdce a můžeme se v ní spojovat se všemi Kristovými učedníky, byť bohužel zatím nejsme v úplné jednotě. Snažme se také, aby se naše velikonoční radost ze života našeho Pána Ježíše Krista projevovala naší aktivní podporou kultury života v nejširším smyslu slova.

*P. PhDr. Mgr. Radim Cigánek
farní vikář farnosti Beroun,
kaplan Svatojánské koleje*

Belgický primas: odkládání vlastní smrti bude považováno za projev egoismu

Eutanazií dětí ještě vše nekončí. V této věci můžeme očekávat další rozvoj legislativy – domnívá se belgický primas, arcibiskup André-Joseph Léonard. Nedávno lékařské kruhy vystoupily s návrhem uplatňovat eutanazii bez souhlasu pacienta v případech, kdy už není schopen vědomě o ni požádat a kvalita jeho života je „neuspokojující“.

Podle bruselského arcibiskupa bude dalším krokem povolení zabíjet staré lidi zvané životem. Přívrženci eutanazie jsou dnes médií představováni jako velkodušní lidé, kteří si přejí, aby nemocní mohli rozhodovat o svém osudu. Nebere se v úvahu nátlak, který se na staré a nemocné lidi vyvíjí. Belgický primas připouští, že zanedlouho bude příliš velké odkládání vlastní smrti považováno za projev egoismu. Svůj článek pro časopis *La Libre Belgique* nicméně arcibiskup Léonard uzavírá optimisticky. Věř, že se Belgičané vzpamatují a vzbouří proti lobbistům za eutanazii.

RaVat

RC Monitor si můžete objednat na adrese: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz nebo na internetových stránkách <http://res.claritatis.cz>. Zde se také můžete zaregistrovat, máte-li zájem o pravidelné zasílání zpráv e-mailem. Periodikum je distribuováno zdarma a lze jej v požadovaném počtu kusů objednat na adrese redakce. Jeho vydávání je možné jedině díky zasláním darům, které pokrývají náklady na tisk a distribuci. Náklady na jedno číslo jsou přibližně 20 Kč, což za rok činí 440 Kč. Všem dárcům Pán Bůh zaplať. Dary lze podle § 15 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. uplatnit pro snížení základu daně.

EU podpořila sankce pro africké země chránící manželství

Ve čtvrtek 27. března doporučil Evropský parlament výrazné ekonomické sankce, odmítnutí cestovních víz a další represe vůči státům, které odmítají homosexuální agendu Evropské unie. Nejhůře dopadla Nigérie, která má zákony explicitně chránící rodinu, a Uganda, která vděčí za svůj pokrok křesťanským misionářům (převážně z USA).

Vysoká komisařka OSN pro lidská práva Navi Pillayová se v Nigérii setkala s jasným odporem vůči své propagaci a obhajobě homosexuálního životního stylu.

Generální prokurátor nigerijské vlády Muhammed Adoke adresoval svůj projev delegaci OSN v Nigérii a zdůraznil v něm, že nigerijské zákony nekriminalizují individuální sexuální orientaci; vysvětlil, že záměrem zákona je ale ochrana tradiční rodiny založené na manželství muže a ženy. Uvedl také, že zákon vznikl na základě reflexe převládajícího myšlení a názorů a také kulturních hodnot nigerijského lidu, který chce zachovat tradiční formy manželství a rodiny.

Celonárodní průzkum v roce 2013 přinesl 92 % odmítnutí „manželství“ stejnopohlavních párů. Nigerijští katoličtí biskupové i muslimská národní komunita také veřejně podpořili zákon, který odráží kulturní hodnoty a je integrální součástí nigerijského morálního zdraví. Zákon nazvaný „Akt o zákazu „manželství“ stejného pohlaví“ byl podepsán prezidentem v lednu 2014. Od té doby se EU a obrovské množství mezinárodních organizací, včetně OSN, pokoušejí prosadit drastická opatření za účelem zavedení homosexuální agendy v Nigérii a v dalších afrických zemích, které se na postavily na odpor proti homosexuálním svazkům. Vysoká komisařka OSN proti nigerijskému zákonu argumentovala tím, že může vzít LGBT osobám šance na informace o HIV, prevenci a léčbě. Může podle ní také poškodit systém péče o nemocné.

Vědecké výzkumy ukazují, že žádná jiná, srovnatelně velká skupina lidí ve společnosti netrpí ve stejném měřítku tolika patologickými jevy uvnitř komunity jako homosexuálně se chovající lidé. V den, kdy se Evropský parlament nedokázal shodnout, zda uvalit sankce vůči Rusku v souvislosti s krizí na Krymu, se ukázalo, že bude nicméně svorně tlačit na africké země, aby přijaly homosexuální agendu EU.

RC, EUparl.listy.sk

Kardinál Turkson: odstraňte rozpor mezi etikou a podnikatelskou sférou

Předseda Papežské rady Iustitia et pax kardinál Peter Turkson vystoupil na Univerzitě sv. Tomáše v Hustonu na konferenci věnované vztahu mezi etikou a ekonomikou, organizované Katolickou ekonomickou školou.

Ve své relaci nazvané „Chléb náš vezdejší dej nám dnes: vnášet etiku práce do ekonomie“ vatikánský reprezentant rekapituloval principy sociálního učení Církve, které – jak zdůraznil – pomáhá „produkovat dobrý majetek, dobrou práci a dobré bohatství“. Vzhledem k tomu, že uživatelé jsou osoby, a nikoli předměty nebo pouze konzumenti, vyžaduje ekonomie solidaritu s chudými a službu obecnému dobru. Ekonomický systém musí mít na zřeteli lidskou společnost v celku, zajišťovat důstojnost lidské práce a lidský rozvoj pracujících. „Dobré bohatství“, na něž odkazoval ghanský kardinál, je tedy takové, které nakládá se ziskem zdravě, bere v potaz kulturní kontext a směřuje ke spravedlivému rozdělování.

Další téma, kterého se kardinál Turkson dotkl ve své přednášce, mířilo do univerzitního prostředí. Katolická univerzita má učit studenty neoddělovat svou profesi od víry, nýbrž mít stále na paměti „nepodmíněnou hodnotu lidské osoby“. Pedagogové mají podporovat víru studentů, pomáhat jim vtělovat ji do skutečnosti a předkládat sociální učení Církve jako průvodce k praktikování vlastní víry.

Ra Vat

Další zprávy najdete na internetových stránkách <http://res.claritatis.cz>.

SLOVO KNĚZE

Součástí duchovní obnovy bývá svátost smíření. Toužíme po dokonalé jednotě s Pánem, aby nic nebránilo průchodu jeho milosti a božské lásky do našich srdcí. Svátá zpověď však není příliš populární a je to škoda. Vždyť i tato svátost je mým osobním setkáním s Kristem, jenž je milosrdný a touží mne očistit a posílit v dobrém.

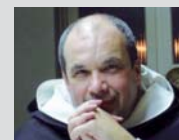
Kdo se zpovídáme, neopomíjeme zvláště jednu věc, aby nám Bůh mohl hříchy odpustit a pomáhat růst ve svatosti. Tou podmínkou je opravdová lítost. Je snadné říci „lituji“. Většinou jsme ještě schopni i vnitřně se s hříchem rozejít a uvědomit si, že ho nechci opakovat. Ale ani toto ještě nemusí být dostatečné pro opravdovou lítost a skutečné obrácení.

Někdo si může sebepevněji umínil v nějakém těžkém hříchu už nepokračovat, ale pokud neučiní též konkrétní opatření, aby předešel příležitosti k dalšímu pádu, tak neobstojí. Proto i praktická rozhodnutí, která mi umožní nedostávat se tak snadno do pokušení, jsou součástí opravdové lítosti. Tato konkrétní předsevzetí mají být tím radikálnější a náročnější, čím závažnější je hřích, s kterým bojuji. Zpravidla jde o věci bolestné, jako je např. úplné ukončení hříšného a bezperspektivního vztahu nebo změna zaměstnání či výrazná změna režimu a náplně všedního dne. Stojí však za to takové „řezy“ učinit. Rána se pak může lépe hojit a hlavně – dávám tak i skutkem najevo, že své obrácení myslím vážně a že Bohu v mém životě opravdu náleží první místo.

Kdo bez rozumného opatření upadá stále do stejného hříchu, zvyká si na dvojkolejnost svého života a to je na překážku dalšího růstu a někdy to může úplně nalomit jeho přátelský vztah s Pánem. Řečeno slovy proroka Eliáše, nelze kulhat na obě strany (1 Král 18,21).

Konkrétní opatření předcházející hříchu sjednocuje postoj kajčnicka, posiluje jeho vůli už více nehřešit a otevírá prostor Boží pomáhající milosti v duchu prosby „... a neuveď nás v pokušení, ale zbav nás od zlého“.

fr. Pavel Maria OP

*fr. Pavel M. Mayer OP,
dominikánský kněz,
magistr noviců*

MANŽELSTVÍ

Z čítanky „Víra Církve“ sestavené z textů Josepha Ratzingera

„Seberealizace“ je vždy fatální slovo, je-li druhý pojmán jako konkurent a jako omezení vlastní svobody. K uskutečnění sebe sama přece dochází v té míře, v jaké se člověk dává. „Kdo by chtěl svůj život zachránit, ztratí ho, ale kdo svůj život pro mě ztratí, zachrání si ho“ (Lk 9,24) – tak zní ústřední a pralidské slovo Ježíše. Pouze pomocí Ty a skrze Ty mohu přijít k sobě samému, ne tím, že se uzavřu v sobě a nechci ze svého života pokud možno nic vydat. Je to jako s podobnostvím o hřivnách: vydáváním rostou, kdo je zakopal do země, promarnil svou příležitost (srov. Mt 25,14–30). Proto oddanost nějakému člověku, věrnost jemu, není protikladem svobody, nýbrž opravdovým počátkem. Největší možnost svobody je schopnost rozhodnout se, schopnost definitivního rozhodnutí. Kdo se ve svém životě neodvází k definitivně platnému, nechává svou svobodu ležet jako mrtvý kapitál a promarní možnost vyzrát, jež pochází jenom ze síly definitivního. Jenom láska, která se zcela dává druhému – „dokud je smrt nerozdělí“ – a vydrží to, je přiměřená požadavku lásky, a tím lidského bytí.

Proto také není veřejná odpovědnost společné lásky v duchovní a právní podobě svatosti v rozporu s jejím osobním a intimním charakterem. Ano, láska

mezi mužem a ženou je něco svrchované osobního, ale právě proto nic soukromého a libovolného. Na ní závisí přítomnost i budoucnost společenství, ba vůbec lidstva. Proto také nikdy nebyly v dějinách společnosti, jež by toto společenství ponechávaly libovůli. Utvářely je a chrá-

Bernardo Daddi: Svatba Panny (cca 1336)
Foto: Wikimedia Commons

nily v proměnlivých formách. Teprve ve společenské formě svátosti může láska muže a ženy najít svou důstojnost a svou nosnou sílu. Jeden katolický laik o zkušenosti svého manželství sděluje: „V našem manželství byly fáze, v nichž Boží milost doslova ‚ztroskotala‘ na naší slepotě, naší svévoli a také na naší fyzicky nezaviněné slabosti. Ale nikdy nás neopustila, protože se nikdy nevynořila myšlenka, že je mezi námi konec. Svazek byl jen více prázd-

ný obal. Spíše jsme byli udržováni, že to mezi námi objektivně nemohlo skončit.“

Ještě bych chtěl dodat poslední: Dítě není žádné ohrožení, žádné umenšení svobody, žádné omezení seberealizace. Také dnes platí, že naděje pro lidstvo nespočívá v objevených pokladech země, ani v nahromaděném bohatství, ani v nabytých technických dovednostech, nýbrž ve vynalézavosti lidského ducha a v síle lásky lidského srdce. Poklady země byly vyplněny rychleji, než jsme očekávali, bohatství se spotřebuje, technika zastará. Jediný spolehlivý kapitál pro budoucnost je člověk se svými novými možnostmi. Nakonec může člověka zachránit jen duch; ovšem také naopak zničit člověka a zemi může jen duch, který zbloudí. To ukazuje tíži naší odpovědnosti; ukazuje to, že je nutná víra, aby uchránila ducha před pádem. To také činí zřejmým, že jistě podkopáváme svou budoucnost, když v obavě o svou seberealizaci chceme hájit svůj majetek a požitky a uzavíráme se jediné síle, jež jediné může budoucnost dát: dítěti. Mělo by nás vést k zamyšlení, že ve Starém zákoně se plodnost manželství označuje za „požehnání“ a tak je už předem zakotveno ve svátosti.

<http://www.dbk-shop.de>
Přeložil P. Josef Kolář SJ

IKONA BOŽÍ LÁSKY K NÁM

Katecheze Svatého otce Františka na generální audienci

Svatost manželství nás uvádí do středu Božího plánu, který je plánem smlouvy s jeho lidem, s námi všemi, plánem společenství.

Dobrý den, drazí bratři a sestry, dnes uzavřeme cyklus katechezí o svátostech promluvou o manželství. Tato svátost nás uvádí do středu Božího plánu, který je plánem smlouvy s jeho lidem, s námi všemi, plánem společenství. Na začátku

knihy Geneze v první knize Bible vrcholí příběh o stvoření slovy: „Bůh stvořil člověka ke svému obrazu, k obrazu Božím ho stvořil; stvořil je jako muže a ženu... Proto muž opustí svého otce i svou matku a přilne ke své ženě a stanou se jedním tě-

lem“ (Gn 1,27; 2,24). Manželský pár je obrazem Božím: muž a žena, nejenom muž a nejenom žena, ale oba dva. Takový je obraz Boha: láska, Boží smlouva s námi je znázorněna smlouvou muže a ženy. A to je velmi krásné! Jsme stvořeni, abychom

milovali, tedy jako odlesk Boha a jeho lásky. A v manželském sjednocení usku- tečňují muž a žena toto povolání ve vzá- jemnosti a společenství plného a defini- tivního života.

Mysterium manželství

Když muž a žena slaví svátost manželství, Bůh se v nich takřikajíc zrcadlí, vtiskuje do nich vlastní rysy a nesmazatelný cha- rakter své lásky. Manželství je ikona Boží lásky k nám. Bůh je totiž také společen- stvím. Tři Osoby: Otec, Syn a Duch Svátý žijí odevždy a navždy v dokonalé jedno- tě. A právě to je mysteriem manželství: Bůh činí z manželského páru jedinou bytost. Bible používá silný výraz a mluví o „jednom těle“. Tak niterné je sjednoce- ní muže a ženy v manželství. Toto je mys- térium manželství: Boží láska se zrcadlí v páru, který se rozhodne žít společně. Proto muž opustí svůj dům, dům svých rodičů a jde žít se svojí manželkou a sje- nocují se tak mocně, že se stávají – jak praví Bible – jediným tělem.

Posvěcení láskou

Svatý Pavel v listu Efesanům poukazu- je na to, že v křesťanských manželích se odráží veliké tajemství, tedy vztah, který Kristus navázal s Církví, snubní vztah (srov. Ef 5,21–33). Církev je Kristova nevěsta. To je ten vztah. Znamená to, že manželství je odpovědí na specifické povolání a musí být považováno za po- svěcení (srov. *Gaudium et spes*, 48; *Fami- liaris consortio*, 56). Je to jakoby svěcení. Muž a žena jsou svojí láskou posvěceni. Manželé jsou totiž skrze svátostnou moc obdařeni pravým a vlastním posláním, protože pomocí jednoduchých a běžných věcí mohou zviditelnit lásku, kterou Kris- tus miluje svoji Církev a ustavičně za ni dává svůj život, ve věrnosti a službě.

Křehkost člověka

Vskutku podivuhodný plán je vepsán do svátosti manželství! A uskutečňuje se v jednoduchosti a také v křehkosti lid- ského stavu. Dobře víme kolika těžkos- tem a zkouškám čelí oba manželé. Dů- ležitě je uchovávat živý svazek s Bohem, který je základem manželského svazku. Pravý svazek vždycky spojuje s Pánem. Když se rodina modlí, svazek trvá. Když

se manžel modlí za manželku a manžel- ka za manžela, jeden za druhého, stává se tento svazek silným. Je pravdou, že v manželském životě jsou mnohé těžkos- ti: není práce, nedostává se peněz, děti mají problémy. Spousta těžkostí. A ne- zřídka manželé znervózní a začnou se hádat. Přou se. V manželství jsou vždycky hádky, někdy i létají talíře. Z toho však netřeba smutnět, protože lidský stav

Když muž a žena slaví svátost manželství, Bůh se v nich takřikajíc zrcadlí, vtiskuje do nich vlastní rysy a nesmazatelný charakter své lásky.

je takový. A tajemstvím je fakt, že láska je mocnější než hádka, a proto vždycky manželům radím, aby den, kdy se pohá- dali, nikdy nekončili bez usmíření. A pro usmíření není nutné volat OSN, aby při- šlo zavést mír. Stačí malé gesto, pohlaze- ní. A začíná se od začátku.

S dovolením, děkuji, promiň

A takový je život, žitý s odvahou a v od- hodlní žít společně. Je to velké a krásné! Manželský život je krásný a musíme jej opatrovat stále, opatrovat děti. Několikrát jsem již na tomto náměstí mluvil o tom, co v manželském životě velice pomáhá. Jsou to tři slova, která je třeba vždycky říkat, tři slova, která mají být v rodině doma: *s dovolením, děkuji a promiň*. Jsou to magická slůvka. Říkat s dovolením, aby do manželského života nevníkla do- těrnost. Co si o tom myslíš, smím? S do- volením, dovol mi. Děkuji. Manželé si děkují za to, co jeden pro druhého dělá. Děkování je přece krásné! A poněvadž všichni chybujeme, nastupuje další slo- vo, které je někdy nesnadné říci, ale je to také třeba: promiň. S dovolením, děkuji a promiň. Těmito třemi slovy, modlit- bou manželů za sebe navzájem a usmí- řováním na konci dne koná manželství pokroky. Tři magická slůvka, modlitba a usmíření. Kéž vám Pán žehná a mod- lete se za mne.

Přeložil P. Milan Glaser SJ
Radio Vaticana
(Mezitimulky redakce)

Hieronymus Bosch: Svatba v Káně (1555–1600). Foto: Wikipedia

BEZ ZNALOSTI NEPŘÍTELE NELZE EVANGELIZOVAT

„Atmosféra doby, v níž žijeme, je tvořena jakýmsi novým opiem lidu“ – konstatoval před třemi roky Jorge Mario Bergoglio. „Panuje ‚rozprašovaný teismus‘, šíří se nevtělený teismus, který je nanejvýš tvůrcem zednářského ekumenismu – pokračuje tehdejší buenosaireský arcibiskup. Tímto teistickým gnosticizmem – řečeno za pomoci církevní terminologie – je ‚jakýsi Bůh bez Církve, jakási Církev bez Krista a jakýsi Kristus bez lidu.“ (Předmluva kardinála J. M. Bergoglia ke knize Guzmán Carriquiry, *El bicentenario de la independencia de los países latinoamericanos. Ayer y hoy*. Encuentro, Madrid 2011)

Kardinál Bergoglio se při citovaném líčení soudobého dějinného protivníka Církve odvolává na analýzu uruguayského filosofa Alberta Methola Ferrého, o kterém papež František na loňském setkání s uruguayským prezidentem řekl, že mu „otevřel mysl“ a „naučil jej přemýšlet“. Alberto Methol Ferré je významný latinskoamerický myslitel, představitel originálního filosofického *backgroundu*, se kterým by se měl seznámit každý, kdo chce lépe porozumět nynějšímu pontifikátu. Jeho pronikavé myšlenky mohou pomoci odhalit předsudky, ba i povýšenost, kterou zvláště intelektuálové Starého kontinentu, katolíky nevyjímaje, snadno živí ve vztahu k tomu, co není evropské. Uruguayský filosof nejenom vítal, ale dokonce předpověděl volbu kardinála Ratzingera na Petrův stolec, zvolení svého argentinského přítele se však již nedožil.

Úhlavní nepřítel Církve

Alberto Methol Ferré popsal „gnostické struktury nelidského, sociálně i politicky totalitního, ‚jediného myšlení, kterému musí čelit Církev dneška“, a malá ukázka jeho subtilního myšlení jistě nebude na škodu.

„Pokud by Církev neviděla jasně rysy svého dějinného protivníka – dodává uruguayský filosof v knize, která vyšla v Itálii minulý týden – nemohla by dobře

evangelizovat, ztratila by půdu pod nohama a přišla by o dynamismus, protože by jí svět připadal beztvary. Satan je vládcem tohoto světa a satan znamená nepřítel. Celé dějiny jsou bojem za uznání člověka člověkem, a toto uznání je výdobytek rodící se během nespočetné řady zneuznání. Satan za pomoci dialektiky pán–otrok neustále rozkládá uznání člověka člověkem, které jediné zajišťuje rovnou důstojnost. Proto bude v dějinách až do posled-

Jacopo Bellini: Sestoupení Krista do pekla (15. stol.)
Foto: Wikipaintings

Originalitou Krista je zvláště láska k nepřítelům. Dialektika přítel–nepřítel se nevyřeší zničením nepřítel, nýbrž získáním nepřítel za přítele.

ního dne existovat úhlavní nepřítel. Ten, kdo neví, kde se nachází jeho úhlavní nepřítel, nedovede správně jednat.“

Ďábel je opakem dialogu

A Methol Ferré pokračuje: „Evangelium předpokládá trvalou přítomnost úhlavního protivníka: nazývá jej také *diablos*. Ďábel je opakem dialogu, tím, kdo je nesdělen, osamocen a uzavřen, tím, kdo maří vztah a zamezuje plynutí lásky. Z tohoto evangelního hlediska je nepřítel jednak venku, ale i uvnitř. V nepříteli vězí přítel, který má být vysvobozen a spasen. Potřebujeme z něj učinit přítele,

najít přítele, který je v nepříteli, a přitom vědět, že nepřítel nosíme sami v sobě. Je třeba převzít to nejlepší z nepřítel, aby se obrátil na přítele. Proto je nezbytné vědět, kdo jím je, a poznat jej.“

Láska k nepřítelům

„Jedině správná indikace charakteristik nepřítel – pokračuje uruguayský filosof – určuje povahu doby, a na určení této povahy závisí církevní odpověď tomuto konkrétnímu nepříteli. Jeden nepřítel zmizí, objeví se další. V dějinách existuje množství po sobě následujících primárních nepřítel. Dějiny nelze chápat bez přítomnosti zla a jeho protikladu, tedy lásky, která je mu nadřazena. Nic není inteligentnější než láska. Pokud nechápe-me, kdo je hlavní nepřítel dané dějinné epochy, není to nedostatkem chytrosti, ale nedostatkem lásky. Intelligence a láska jsou v posledku neoddělitelné. Originalitou Krista není jenom láska k bližním, ale zvláště láska k nepřítelům. Dialektika přítel–nepřítel se v křesťanských kategoriích nevyřeší zničením nepřítel, nýbrž získáním nepřítel za přítele. Na jiné úrovni tomu tak není: nepřítel je tam likvidován. Buď je nepřítel zlikvidován státem, anebo naopak nepřítel zlikviduje stát. V Církvi se věci mají radikálně jinak a pokud se Církev nechovala způsobem jí vlastním, pak jí to dějiny předhodily jako například určité momenty inkvizice anebo náboženské války v 16. a 17. století.“

Tolik ukázka myšlení, které je součástí filosofického pozadí nynějšího pontifikátu. [Citace pocházejí z knižního interview: Alberto Methol Ferré, Alver Metall, *Il Papa e il filosofo*, Cantagalli, Siena 2014, str. 54–56.]

P. Milan Glaser SJ
Radio Vaticana
(Mezititulky redakce)

P. Milan Glaser SJ,
vedoucí české sekce
Vatikánského rozhlasu

MUČEDNÍCI KOMUNISMU

Blahoslavený Zoltán Lajos Meszlényi

Katolická církev v Maďarsku má dnes už několik novodobých blahoslavených z období komunismu. Patří mezi ně i pomocný biskup v Ostrihomi Zoltán Lajos Meszlényi.

Narodil se 2. ledna 1892 v Hatvanu, ne daleko Budapešti, v tradiční katolické rodině. Otec Zoltán Meszlényi starší byl učitelem v Rimavské Sobotě na Slovensku, kde také rodina žila. Matka Etela Burszky byla v domácnosti. V rodině se narodilo pět dětí. Malý Zoltán navštěvoval místní lidovou školu a následně nastoupil na zdejší Sjednoceném protestantském gymnáziu. Z důvodu přeložení otce do Budapešti se rodina přestěhovala do metropole Uher, kde mladý Zoltán pokračoval v gymnaziálních studiích. V roce 1904 zasáhla rodinu tragická událost – smrt matky. Otec se brzy poté znovu oženil. Zoltán dokončil poslední dva roky gymnaziálních studií na benediktinském gymnáziu v Ostrihomi. Právě zde zřejmě došlo k jeho rozhodnutí stát se knězem a na podzim 1909 vstoupil do kněžského semináře v Ostrihomi.

Arcibiskup Kolos Vaszary ho poslal v roce 1909 studovat do Říma na bohoslovecký ústav Germanicum – Hungaricum a Zoltán studoval na Gregoriánské univerzitě. Byl velmi nadaným studentem. Vedle mateřského jazyka ovládal také latinu, italštinu, němčinu, angličtinu a francouzštinu, částečně také slovenštinu a španělštinu. Ve dvaceti letech se stal doktorem filosofie. Kvůli první světové válce – kdy se Itálie a Rakousko-Uhersko staly nepřátelskými státy –, pokračoval na bohosloveckých studiích v Innsbrucku. Zde ho také biskup Egger Franz 28. října 1915 vysvětil na kněze. Po roce následných studií zde také získal doktorát z teologie.

Pomocný biskup v Ostrihomi

Jeho prvním kněžským působištěm bylo Komárno, kde nastoupil jako kaplan od září 1916. Odsud byl povolán na arcidiecézní úřad do Ostrihomi, kde potře-

bovali jeho jazykové znalosti a vzdělání v oboru kanonického práva. V roce 1919 zažil teror komunistické Republiky rad a byl i s ostatními duchovním vystěhován z biskupského paláce. Stejně jako většinu Maďarů jej zasáhla Trianonská dohoda

Zoltán Lajos Meszlényi. Foto: <http://ocsa.vaciegyszemegye.hu>

Byl zabit z nenávisti k Ježíšovi, jeho evangeliu a jeho Církvi. Jeho odpověď však nebyla nenávist, nýbrž láska, nikoli pomsta, nýbrž odpuštění, nikoli zášť vůči pronásledovatelům, ale modlitba za ně.

a velké rozdělení bývalých Uher. V jejím důsledku ostříhomská arcidiecéze ztratila velkou část svého území – ve prospěch Československa. Na Slovensku zůstali také jeho četní příbuzní a změnou hranic také ztratil majetek po matce v Rimavské Sobotě.

Kardinál János Csernoch pověřil Zoltána Meszlényiho reorganizací ostříhomské diecéze a ustanovil jej arcibiskupským sekretářem. V rámci výkonu této funkce doprovázel arcibiskupa na řadě zahraničních cest. Po nástupu nového ostříhomského arcibiskupa Jusztiniána Serédiho se stal Zoltán Lajos Meszlényi ředitelem arcibiskupské kanceláře a roku 1931 kanovníkem. Ve 30. letech se výraznou měrou podílel na organizování hnutí Katolická akce v Maďarsku a na přípravách celosvětového Eucharistického kongresu v Budapešti v roce 1938. Kvůli svému značnému vytížení musel bojovat se zdravotními obtížemi – chronické problémy se srdcem a štítnou žlázou. 28. října 1937 byl kardinálem Serédim vysvěcen na biskupa a stal se titulárním biskupem v Sinope a pomocným biskupem ostříhomské arcidiecéze. Za druhé světové války podobně jako další maďarští ordináři kritizoval nacismus a snažil se pomáhat pronásledovaným Židům.

Ve stopách kardinála Mindszentyho

Po smrti Jusztiniána Serédiho se stal ostříhomským arcibiskupem József Mindszenty, který pověřil biskupa Meszlényiho zřízením Katolické univerzity. V Maďarsku však v poválečném období rostl tlak komunistické státní moci proti Církvi a k založení univerzity už nedošlo, protože byl zatčen i samotný kardinál Mindszenty. Jeho zástupcem – kapitulním vikářem v ostříhomské arcidiecézi se stal v červnu 1950 právě pomocný biskup Zoltán Meszlényi.

Komunistické vedení včele s M. Rákosi se snažilo přimět Meszlényiho k odstoupení a do čela diecéze chtělo prosadit povolného a s režimem spolupracujícího kněze Miklóse Beresztóczy-

ho, což se jim však nepodařilo. Proto byl v noci 29. června 1950 biskup Meszlényi zatčen příslušníky tajné policie. O následných událostech života jsou dochovány jen útržkovité informace ze svědecktví vězňů a dokumentace tajné policie. Nejprve byl odvezen do trestaneckého tábora Recsk a potom do tábora Kistarcsa. Zde byl izolován od ostatních vězňů, zadržován v zimě v nevytápěné cele, odpírali mu jídlo, údajně musel chodit bos po ostrých kamenech a byl také bit a mučen. Na následky trýznění zemřel 4. března 1951. Jeho úmrtí bylo zatajováno a datum smrti zfalšováno na 11. ledna 1953.

Teprve po třech letech po jeho smrti bylo jeho blízkým oznámeno jeho úmrtí.

Blahoslavený

Ostatky mučedníka byly převezeny na nový centrální hřbitov v Budapešti a uloženy v neoznačeném hrobě. Až v roce 1966 byla provedena exhumace jeho ostatků a ty byly následně pochovány bez přítomnosti veřejnosti v ostříhomské katedrále.

Po pádu komunismu byly zkoumány okolnosti věznění a úmrtí biskupa Meszlényiho a v roce 2004 byl otevřen jeho kanonizační proces. 31. října 2009

byl v Ostřihomi prohlášen za blahoslaveného. Beatifikační mši svatou sloužil kardinál Erdő a samotný akt blahověření provedl z pověření Benedikta XVI. prefekt Kongregace pro svatořečení, arcibiskup Angelo Amato. Svátkem tohoto nového blahoslaveného maďarské Církve je den jeho úmrtí – 4. březen.

Vojtěch Vlček

Mgr. Vojtěch Vlček, historik a pedagog, spolupracuje s Českou křesťanskou akademií a Ústavem pro studium totalitních režimů

MANIFESTACE BOŽÍHO OTCOVSTVÍ A BOŽÍ LÁSKY

Kázání kardinála Dominka Duky OP na Pochodu pro život

Při mši svaté slavené v rámci Pochodu pro život v kostele sv. Jiljí v Praze připomněl kardinál Dominik Duka OP, že je třeba stále hlásat radostnou zvěst o obrovském tajemství člověka, muže a ženy, stvořeném k Božímu obrazu.

Drazí přátelé,
setkáváme se krátce po Slavnosti Zvěstování Páně, v postní době, a to ve chvílích, kdy neděle před námi začíná slovy *laetare* – veselte se! Kdo je takto osločován? Jeruzalém! Tedy model, prototyp Církve. Ale nejenom Církve v představě určité organizace, ale v tom nejširším slova smyslu jako společenství těch, kterým Pán připravil eschatologickou hostinu na posvátné jeruzalémské hoře, jak to líčí proroci. První čtení proroka Ozeáša tak trochu jako by vypadlo z jiného kontextu, protože je to on, který vlastně přirovnává vztah Boha k izraelskému národu ke vztahu ženicha a nevěsty, jak čteme ve velikonoční četbě synagogy v Písni písní.

Hlásání radostné zvěsti

Nezapomněl jsem na to, proč jste zde. Bude se vám zdát, že jsem začal tak trochu mimoběžně, ale není tomu tak. Je třeba si uvědomit (a chtěl bych vám mi-

mochoodem poděkovat za ty pozitivní plakáty a transparenty, které ponese, protože jsem měl možnost vidět je nejenom zde, ale předtím skrze elektronická média), že naším posláním, posláním našeho života není protest, ale hlásání radostné zvěsti. Zvěsti, která osvobozuje člověka proto, aby mohl svůj život prožívat v radostné plnosti. Víte, že je to jistým způsobem také program papeže Františka. Zpívaný úryvek evangelia nám vlastně dal možnost si uvědomit, že nejsme těmi dokonalými, kteří by měli či museli druhým vyčítat jejich provinění či prohřešky. Ale vyzývá k tomu, abychom my byli těmi poctivými.

Manifestovat, ne protestovat

Kdo z nás slyší rád výtka či kritiku? Vy malí mi potvrďte, že je lepší, když je naše chyba jakoby přehlédnuta a je nám s laskavostí a úsměvem řečeno: takhle ne. Ale – a to mi zase potvrďte vy, maminky

a tatínkové – je také důležité, abychom v takové situaci ukázali dítěti perspektivu do budoucna: ne pouze vyčítat, co bylo uděláno špatně, ale co mohlo být uděláno lépe a jak na to, aby to příště bylo krásnější. A to je i dnes náš úkol. Proto jsem řekl, že jdeme manifestovat. Pán Bůh nepřišel protestovat. Když listujeme stránkami Písma svatého, narazíme na krásnou knihu, která mluví o Božích manifestacích. Ona kniha říká, jak se nám Bůh ukazuje – manifestuje, jak se k nám přibližuje. A myslím, že v zápase o lidskou důstojnost a potřebnou ochranu dítěte od početí až k závěru lidského života (kde se vzhledem k věku a nemocím stáváme též těmi, kteří potřebují ochranu) jde především o to, abychom ukázali rozměr plnohodnotného života.

Stvořil je jako muže a ženu

Víme, že v člověku od onoho nepatrného zlomku vteřiny početí je jistým způ-

sobem v potencialitě obsažen celý náš život. Je ještě určitý zlomek lidského života v jeho počátku, na kterém se bude podílet nejprve maminka, než se dítě narodí, ale zcela určitě a nezastupitelně tam zůstává i výšeč důležitá pro otce, a to nejenom pro chlapce, aby se mohl stát mužem, ale i pro děvče, aby vidělo, jak se chová správný muž. Protože – jak nám říkají první stránky Bible – Bůh stvořil člověka jako muže a ženu. A v této kompatibilitě, v této vnitřní souvislosti, můžeme plně pochopit lidský život v jeho rozměru pravé radosti a štěstí.

Dobře vidíme, že současný člověk, nebo chcete-li současné děti, nejsou ohrožovány jen potraty, ale jsou ohrožovány tím, že přicházejí na svět, aniž by byly takzvaně chtěny. Ba dokonce, aniž by mohly a měly komu říci „mámo, táto“. Víme, že rozpad rodiny se zakládá na nepochopitelném postoji, který nemůže schválit žádný humanitní obor, žádná akademická disciplína, která se zabývá člověkem. Už od dob antiky je člověk chápán nejen jako rozumná bytost, ale jako bytost společenská; existují ostatně romány či filmy o dětech vyrůstajících bez lidí v divoké přírodě, které zobrazují, co se stane s dětmi, jež vyrůstají (a v Evropě se to stává bohužel i dnes) bez kontaktu s lidmi. Je to obrovská katastrofa a bolest. Je to jistě extrémní, ale každý, kdo pracuje s člověkem jako odborník (lékař, psycholog), vám řekne, že největší tragédie jsou pro děti (malé i dospívající) rozpady manželství jejich rodičů. Odborníci, kteří se zabývají problematikou drog, říkají, že nadpoloviční většina takto vyrůstajících dětí hledá v drogách únik. Jsou to děti, které se nedokáží vyrovnat se skutečností, že nemají otce, nemají matku.

Ukazovat cestu ke štěstí

Celá pozice Církve k problematice lidského života, která je mnohem širší, než jsem já teď naznačil, není jen zájmem spolku, který bychom nazvali římskokatolická církev, ale je to pozice, která vyrůstá z poznání člověka. Velmi důležité je, abychom v našem životě, ve výchově dětí, a dotýká se to vlastně i školy, ukazovali skutečný život, možnost jeho rozvoje a abychom i současnému člověku ukazovali cestu ke štěstí. Kdybychom

Foto: Flickr, Jan Žofák, Hnutí Pro život ČR (CC BY-NC-ND 2.0)

Izaiáš říká: I kdyby na tebe matka zapomněla, já na tebe nezapomenu. Mohl to vyslovit jen proto, že izraelský národ měl pravé mámy a pravé táty. Nebýt toho, ani my bychom tomu dnes nerozuměli.

byli opravdu poctiví, musíme si říci, že životní standard např. bezdomovců či jiných krajních lidských osudů, odpovídá do určité míry standardu našeho národa.

Musíme si uvědomit, že nedostatek skutečného štěstí a radosti spočívá v tom (a teď můžeme zaujmout zdánlivě dvojí pozici), že současné dítě, současný mladý člověk nemůže s důvěrou vyslovit slovo otce, matko. Ale můžeme se také ptát: a není tento bolestný jev důsledkem toho, že vlastně nejsme schopni (většina naší populace) lidi oslovit? Že si málo uvědomujeme, že jsme Božím obrazem, že náš život má skutečně smysl, a to od prvního zlomku vteřiny až do konce? Že jsme součástí velkého plánu, kde hrajeme nezastupitelnou úlohu. Kde ale také nemohu vyslovit modlitbu *Otče náš*, či *Zdráva Maria, Matko Boží*, pokud neznám otce, nepoznávám matku. Nemohu toto vyslo-

vit, když nezakusím pocit obrovské důvěry v otce a když nebudu mít důležité vědomí toho, že se nemůže stát, aby mi můj otec nepřišel na pomoc. Vzpomeňme na svoje dětství – buď jsme to řekli my nebo naši kamarádi – neublížuj mi, nech toho, nebo to řeknu tátovi! Kolik dětí naší společnosti toto dnes nemůže říci. A nedivme se potom, že jsme společností, kde se stane v případě veřejného útoku na nějakého člověka to, že se ostatní tváří, že to nevidí, nebo běží za roh. Víme, že to často dělají i ti, kteří mají na opasku revolver či pendrek a také se bojí zasáhnout (nemyslím to zle, společnost se jich pak třeba vůbec nezastane).

Jestliže chceme opravdu změnit atmosféru doby, pokusme se o to právě v duchu této manifestace. Abychom mohli říci: podívejte se na naše rodiny! Snažme se o to, aby náš život byl skutečně zakořeněn. A pak i ti, kteří někdy chtějí sáhnout k tomu, aby usmrtili klíčící život, budou skrze nás moci poznat, co znamená ona věta dítěte *táto, mámo, pomoz, nenech mě*. A možná to pak už nikdy neučiní.

Rodič A a rodič B

Domnívám se, že je to jedna z největších radostí, která patří k otcovství a mateřství, když dítě osloví svého otce, svou matku. Ale proč se nám tento prvek vytratil? Vzpomeňme na naše sousedy, kteří prá-

vě volí svého nového prezidenta, a jejich přihlášky na vysoké školy na začátku školního roku – možná jste tu zprávu zaregistrovali – kdy se objevilo ve formuláři dokumentu *rodič A a rodič B*. Copak toto může být cestou do budoucna?

Řekl jsem, že člověk je nejen bytost sociální, ale i kulturní. Když kanovník Kosmas rozebírá ve své kronice Stvoření světa, vypočítává podle Bible jednotlivé dny a říká: Bůh řekl: „Staň se!“ – Stvořil pouhým slovem. A pak, když stvořil člověka, jen slovo už nestačilo. A proto Bůh stvořil člověka ke své podobě, svému obrazu, sovětu. A proto je člověk bytostí kulturní, bytostí kultu. Dovedeme si představit naši kulturu bez básní a písní, kde slyšíme slova otec, matka, dovedeme si

představit výchovu malého dítěte s rodičem A a rodičem B? Vidím, že se usmíváte, že najednou všichni cítíme, jak je to směšné. Ale já bych řekl, že bychom měli spíše zaplakat, protože je to přímo zvrácené. Změníme to? Kdybychom teď šli s transparenty proti rodiči A a B, asi by to tolik nepomohlo. Ale možná pomůže víc, když vychováme děti tak, jak jsme to sami na svou vlastní kůži poznali, aby dokázaly říci *mámo, maminko, tati, táto*. A pak také žádná vyhláška, žádný zákon nezmění člověka, který je stvořen k obrazu Toho, kterému říkáme Bůh. Bůh je láska, a proto k němu můžeme volat: *Otče náš*. Proto mohl prorok Izaiáš říci: I kdyby na tebe matka zapomněla, já na tebe nezapomenou. Izraelský prorok to mohl vyslovit jen

proto, že izraelský národ měl pravé mámy a pravé táty. Nebyť toho, ani my bychom tomu dnes nerozuměli.

Chtěl bych připomenout, že problém, se kterým zde zápasíme, je mnohem širší. Mnozí mu nechtějí rozumět. Mnozí o počatém dítěti říkají, že když není vidět, nejde o člověka apod. Nám, kteří víme, že většinu věcí vůbec nevidíme, je jasné, že pojmout to tímto způsobem není vůbec možné. Nejpodstatnější, co bychom si z této bohoslužby měli odnést, je obrovské tajemství člověka, muže a ženy. Protože jde o pravou manifestaci. Manifestaci Božího otcovství a Boží lásky.

*kardinál Dominik Duka OP
(Redakčně upraveno,
mezititulky redakce)*

JDEME NA POCHOD PRO ŽIVOT!

Foto: Flickr, Jan Žofák, Hnutí Pro život ČR (CC BY-NC-ND 2.0)

Tu sobotu 29. března jsme měli už dlouho vyznačenou v kalendáři a dávali jsme dobrý pozor, aby se nám do toho nic nepřipletlo: *Jdeme na Pochod pro život!* Jdeme – to znamená dcera s celou rodinou a já – a jdeme tak jako každý rok a jen tiše doufáme, že počasí nebude letos tak nemilosrdné jako vloni a hlavně ať neprší! Ale když se počasí nevydaří, no, však my to nějak vydržíme, jako jsme to vydr-

želi vloni a v jiných letech! My se přece zahanbit nedáme!

Několik dní před akcí mne zničehonic oslovila jedna z mých dalších vnuček, která na pochodu ještě nikdy nebyla: „Babičko, já bych taky chtěla jít s vámi na Pochod pro život!“ Anička je mírné, tičné a něžné děvčátko, ale v tu chvíli měla v očích velikou rozhodnost a nezlomné odhodlání. Dojal mne ten pohled do je-

jích až nedětsky vážných očí. Nekladla si žádné složité filozofické otázky, neptala se, odkdy začíná život v těle matky ani jestli je vhodné procházet pražskými ulicemi v průvodu s transparenty a bílými kříži, ale přesto dobře věděla, proč na pochod půjdeme. A udělala pro to všechno, co bylo v jejích silách: Přesvědčila mámu i tátu, aby ji pustili, vzdala se návštěvy, na kterou zbytek rodiny jel. Večer před cestou do Prahy usnula jako na popel, žádné dovádění v posteli jako jindy, ráno vstala velmi časně a beze slova odmouvala, horlivě se mnou chystala jídlo na cestu, pomáhala mladšímu bráškovi a pak celou cestu utíkala, abychom nezmeškali autobus. V Praze se připojila ke svým bratracům a sestřenicím, k těm již „zkušeným pro-life aktivistům“ ve stáří od 4 do 12 let. Společně se sestřenicí Amálkou si pak vylepšily svoje kříže obrázky nenarozených dětí. Malé kříže odmítly, musely mít velké, vřdy už jim přece za pár týdnů bude 11 let! A pak šly spolu celou cestu bok po boku, každá s růžencem v ruce, a nahlas se ho modlily. I šestiletá Zdislávka držící se maminky za ruku byla nezvykle vážná a oba kluci šli se svými kříži vzorně a tiše vedle sebe. Starší Vašek se modlil a při

tom ještě stihl dávat pozor na mladšího bratráčka Tomáška a ten, jindy rarášek k neuhlídání, ani nepromluvil! I on byl letos na pochodu poprvé jako jeho sestra Anička a prožíval tu zvláštní, působivou atmosféru. A nejmladší Toniček? Věděl už z domova, proč jsme se na pochod vypravili, sledoval vše z rozhledny na tatinčkových ramenou a zmožen pohledem na to vlnící se moře křížů všude kolem dokola nakonec sklonil svou hlavičku k tátově hlavě a odevzdaně usnul.

Musím říci, že tak ukázněná a poslušná svoje vnoučata vůbec neznám! Zpětně si uvědomuji, že jsme ten náš malý houfeček vlastně po celou dobu pochodu ani jednou nemuseli napomenout a dokonce i strach, aby se neztratili, se nakonec ukázal jako bezdůvodný.

Kdybych měla říci, co bylo na Pochodu pro život nejkrásnější, řekla bych, že to byly právě děti v průvodu a nebylo jich málo. Děti, o kterých se tak často a s oblibou říká, že jsou budoucností národa.

Děti v kočárcích, děti nesené v šátcích matek, děti v náručí otců nebo na jejich ramenech, děti ještě pod srdci matek, děti sotva se batolící na nejistých nožkách, děti vážné, ty menší unavené dlouhým čekáním na Mariánském náměstí a snad

Zabíjení dětí – ne, to nesmí být, to je něco moc ošklivého, něco moc zlého, to nesmíme dovolit!

i samotným pochodem, ale všechny přesto v rukách pevně a odhodlaně svírající kříž – co kříž, to bolestné připomenutí některého z našich maličkých bratří a sester, kteří se nesměli narodit, kterým se lůno jejich matek stalo hrobem.

Po skončení letošního Pochodu pro život jsme si mohli na internetu prohlížet fotografie, hledat na nich své známé, rozmýšlet o setkáních, která jsme zažili,

a o rozhovorech, které jsme s ostatními účastníky či s lidmi na chodníku vedli. A také jsme vyslechli a přečetli mnoho úvah o tom, jaký ten letošní pochod byl, jaký by měl být, jestli vůbec měl být a jestli je pro zbožného katolíka dobré a žádoucí se takových akcí zúčastňovat. Já jsem letos odpověď četla v očích těch nejmladších účastníků pochodu: *Zabíjení dětí – ne, to nesmí být, to je něco moc ošklivého, něco moc zlého, to nesmíme dovolit!*

Chtěla bych vás, kteří teď čtete tyto řádky, poprosit: Buďte jako ty děti. Zanechte planého filozofování, přemozte nechuť k veřejným akcím, překonejte svůj ostych, přijďte za rok na Pochod pro život a vyslovte svoje „NE“ k zabíjení těch nejbezbrannějších! My na příští Pochod pro život opět přijedeme. Anička říkala, že za rok s námi určitě zase pojede. *„Ale lepší by bylo, kdyby už žádný pochod nebyl, vid', babičko? Kdyby se už žádné děti nezabíjely!“*

Danuše Chadimová

DÍTĚ NA OKRAJI SPOLEČNOSTI

Světlo na konci tunelu I.

V druhé části seriálu „Dítě na okraji společnosti“ jsem odkryl nedostatečné znalosti ekonomů v oblasti problematiky dětí a rodiny. Ve čtvrté části jsem uvedl, že základní problém ekonomů je, že se ekonomie zcela odtrhla od rodiny a tím i od dítěte. Ekonomové se na vysoké škole ekonomické nenaučí nic o ekonomice rodin. Ekonomové nemají žádné vědomosti o skutečných peněžních tocích v průběžně financovaných systémech sociálního státu.

Uvedl jsem v této souvislosti dva pádné důkazy v druhé části seriálu nazvaném „Ekonomové a dítě“. První důkaz: materiál NERV k důchodové reformě, signovaný našimi předními ekonomy, doporučil řešení na základě falešné zá-

Základní problém ekonomů je, že se ekonomie zcela odtrhla od rodiny, a tím i od dítěte. Kde je onen hluchý prostor společenského poznání?

sluhovosti. Druhý důkaz: Václav Klaus prosazením nových daňových zákonů okradl, a to doslova, pracující rodiče o peníze potřebné na krytí nákladů výchovy dětí v rodině. Mohu jen konstatovat, že ekonomové i u nás započali dne 1. 1. 1993 válku proti dítěti.

Oikonomia

Co k tomu dodat? Stačí se podívat na původ slova ekonomie. Slovo pochází z řeckého oikonomia: *oikos* – dům, *nomos* – zákon. Slovo oikonomia znamenalo původně vedení domácnosti! Ekonomie tak připomíná marnotratného syna ze známého biblického příběhu. Syna, který utekl z rodného domu. Syna, který musí najít cestu zpět. Cestu do rodného domu,

ze kterého ekonomie vzešla. Cestu k prameni života.

Sám jsem při studiu problematiky průběžně financovaných systémů sociálního státu neustále narážel na ignoranci ekonomů co do možnosti aplikace ekonomie na problematiku rodiny a dítěte. Ve své práci jsem, vzhledem k naprostému nedostatku jiných možností, jak trefně označit postavení dítěte v tzv. sociálně rozvinutém státu, použil pojem spotřební zboží (Patta 2009). K tak drastickému označení postavení dítěte mne dovedl zejména fakt, že dítě je v tzv. sociálně rozvinuté společnosti chápáno jako věc. Dokonce věc zbytná, bez které se lze v životě snadno obejít. Dítě je zde pouhým objektem sociální péče.

Děti, jak jsem napsal v úvodním článku seriálu, ke spokojenému stáří nejsou zapotřebí. Takovéto myšlení, společností obecně přijaté, má přímý dopad na demografickou depresi nebo, otevřeně řečeno, na genocidu národa.

Mnohokrát jsem si, právě v souvislosti s neuspokojivým postavením dítěte ve společnosti, kladl otázku: Jak je něco takového možné? Současně jsem se také snažil zodpovědět logicky následující otázku: Kde je onen hluchý prostor společenského poznání?

Sociální ekonomie

Kdo hledá dlouho a usilovně, najde. U mne to hledání „terra incognita“ trvalo plných pět let. Možná, že by to trvalo i déle, nebýt nabídky k publikování v *RC Monitoru*. Právě rekapitulace poznatků, kterou jsem musel udělat při psaní seriálu „Dítě na okraji společnosti“, mi pomohla najít onen hluchý prostor ekonomie. Prostor vymezený z jedné strany sociologi, kteří dítě vůbec nevidí, a z druhé strany ekonomy, kteří nemají dítě ve svém portfoliu. Ten hluchý prostor v poznání se jmenuje sociální ekonomie.

To, co sociální ekonomii odlišuje od hlavního proudu ekonomie, je její zájem o otázky, které nejsou jinými ekonomickými směry z různých důvodů řešeny pro přílišnou složitost a přesah mimo oblast ekonomie (Stephens 1981). Já k tomu mohu dodat, že sociální ekonomie musí převzít od ekonomie hlavního proudu všechny agendy počínaje legislativou zdanění fyzických osob až po pilíře sociálního státu, důchodového a sociálního, a nikoli na posledním místě také financování zdravotnictví. Příčiny i důsledky diletantských zásahů ekonomů do sociální oblasti života společnosti jsou shrnuty v přednášce „Ekonomika rodin a její makroekonomické dopady“ (Patta 2009).

Krátký exkurs do historie

Pojem sociální ekonomie poprvé použil hrabě du Buat-Nançay v díle *Éléments de la politique ou recherche sur les vrais principes de l'économie sociale*, 1773 (*Prvky politiky a výzkumu skutečných principů sociální ekonomiky*). Historicky ná-

sledovala tzv. světská normativní větev a v ní celá řada badatelů (Heinrich Dietzel, Adolph Wagner, Friedrich Wieser, Gustav Cassel, Alvin S. Johnson), kteří ve svých dílech použili pojem sociální ekonomie. Ve všech případech jde jen o otázku názvu. Obsah jejich díla, i když takto nazvaného, sociální ekonomii neodpovídá.

Existuje také náboženská normativní větev. Ta se snaží o spojení ekonomie s křesťanskou morálkou. Zde můžeme

Je třeba nastartovat společenské změny, které budou respektovat skutečnou mezigenerační solidaritu, tj. především investice pracujících rodičů do budoucnosti. Investice do výchovy dětí.

Hendrik Heyligers: Lekce šití (1877–1967)
Foto: <https://iamachild.wordpress.com>

nalézt jak kleriky, tak laiky. Prvními zastupci náboženské normativní větve jsou Francouzi Charles de Coux a Alban de Villeneuve-Bargemont, na něž navazují Auguste Ott a Pierre-Guillaume-Frédéric Le Play a Španěl Ramon Dionisio La Sagra. Za základní zdrojové texty náboženské větve sociální ekonomie můžeme označit encykliky papežů Lva XIII. *Re-*

rum novarum (1891) a Pia XI. *Quadragesimo anno* (1931).

Na počátku 80. letech 20. století viděl jistý potenciál sociální ekonomie, jak způsobit revoluci v ekonomické vědě, R. J. Stephens. Ani on, ani sociální ekonomie však nebyli k tomuto kroku připraveni.

Selektivní přístup

Výsledek veškerých snah o pokrok v sociální ekonomii v posledních více než 200 letech lze shrnout do pouhých dvou vět: „Současnou sociální ekonomii nelze zařadit jako samostatný směr ekonomického myšlení. Nicméně sociální ekonomie představuje odlišný přístup k ekonomii, ač v současné době nemá vlastní ucelený teoretický systém“ (J. Dušková 2007).

Jako základní příčinu dosavadních neúspěšných snah o rozvoj disciplíny si dovoluji označit zejména tu skutečnost, že sociální ekonomie se dosud zabývala jen sociální ekonomikou, tj. konkrétními subjekty. Navíc subjekty situovanými na periferii společnosti.

Lze to doložit na práci W. M. Duggera a z našich badatelů O. Čepelky. Výrazným rysem Duggerovy definice sociální ekonomie je omezení na problémy znevýhodněných osob. Podobně práce O. Čepelky se soustřeďuje na výrazně menšinový segment společnosti. V daném případě segment sociálně ohrožené skupiny obyvatelstva. Před selektivním přístupem, konkrétně před jeho praktickými dopady na obecné myšlení, jsem varoval v přednášce „Ekonomika rodin a její makroekonomické dopady“ v roce 2009. Takto pojímané zkoumání jevů na pomezí sociologie a ekonomie je živnou půdou myšlenkovým pochodům vytlačujícím ekonomicky aktivní rodiny s dětmi na okraj společnosti.

Přerozdělování, nebo uznání?

Na podporu svého tvrzení cituji z přednášky: Přerozdělování, nebo uznání? Přerozdělování je spojováno s morálitou. Uznání je dáváno do souvislosti se spravedlností a mravností.

Politika přerozdělování má důsledky v oblasti uznání. Naše současná myšlenková schémata dávají do protikladu pojmy typu: výchova dětí versus vydělávání

peněz nebo: sociální pomoc matkám ver-sus placení daní.

Jako praktický příklad poslouží citát z dopisu: „Také je třeba brát v úvahu, že veškerou případnou státní podporu platí daňoví poplatníci. Takže vlastně sousedé v domě povinně přispívají na výživu dětí svého souseda, když vlastní dítě třeba mít nemohou, nebo ho dávno vychovali“ (L. Jakl 2007).

Uvedené příklady, včetně citátu z dopisu jasně říkají: Politika přerozdělování vede ke zneuznání. Proč? Protože každý si v této souvislosti okamžitě vybaví sociálně neintegrováné skupiny obyvatelstva! Ve skutečnosti se společenské zneuznání dotýká pracujících rodičů s dětmi!

Na této věci je bolestná zejména skutečnost, že se jedná o zneuznání falešné. S odvoláním na fakta prezentovaná v citované přednášce mohou tvrdit, že pracující rodiče dětí odvedou do státní pokladny řádově desetkrát víc na daních a tzv. „pojištění“ než od státu na výchovu dítěte dostanou. Proto společenské zneuznání pracujících rodičů zde není dáno pragmatickými důvody.

Z uvedeného příkladu lze dovodit, že cesta k poznání základních principů sociální ekonomie nevede přes sociálně vyloučené a ohrožené skupiny obyvatelstva. Jedná se zde dokonce o pohled, který přímo znemožňuje poznání obecných principů a následně skutečných problémů a rizik, kterým aktuálně musí čelit tzv. sociálně vyspělá společnost.

Východiska sociální ekonomie

Sociální ekonomie jako plnohodnotný ekonomický směr stojí mimo ekonomii a sociologii (Pettman 1977). Já k tomu mohu jen dodat, že sociální ekonomie musí vycházet z lidsky uchopitelné společenské reality. Proto je v první řadě třeba omezit počet oborů, ze kterých sociální ekonomie čerpá potřebné znalosti. Sociální ekonomie nemůže využívat „mnoha vědeckých disciplín“ (Pettman 1977), protože praxí ověřené přísloví nám říká jednoznačně: „Mnoho zajíců, myslivcova smrt“. Proto striktně omezím počet oborů, ze kterých je schopna čerpat sociální ekonomie, na čtyři: ekonomie, sociologie, demografie a psychologie.

Thomas Webster: Výprava na jarmark (1837). Foto: <http://www.museumofchildhood.org.uk>

Musím také odmítnout exaktně jen těžko uchopitelné hodnoty morální, a to i v případě, že naprostá většina z nás se snaží určité morální hodnoty vyznávat a uplatňovat je ve svém životě. Jak jsem již napsal v desáté části seriálu: „... člověk je tvor společenský. Každý z nás ale musí také jíst, pít, odívat se, opatřit si obydlí, do něj teplo a světlo.“

Následně uvádím jako důkaz svých tvrzení ve sporu s moralisty demografickou statistiku z let 1993–1996, tj. z doby, kdy česká společnost zareagovala na nové daňové zákony, jež prosadil V. Klaus:

Tabulka: Počet živě narozených dětí v kalendářních letech

Rok	Novorozenci
1993	121 025
1994	106 579
1995	96 097
1996	90 446

Poznámka k tabulce: Jednání občanů je dnes podrobováno diktátu státu v daleko větší míře, než jsme si ochotni připustit.

Sociální z latinského *socialis* znamená společenský. Proto, a dále z důvodů výše uvedených, musí sociální ekonomie systematicky zkoumat celou společnost.

Prosazování určitých, více méně náhodně vybraných skupin obyvatelstva na úkor celé společnosti nelze již nadále tolerovat. Proč? Protože důsledky jsou víc než tragické. V tzv. sociálně vyspělých, ve skutečnosti demograficky, a proto i ekonomicky bankrotujících státech jsme se ocitli na rozhraní společenského vývoje. Vývoje, za jehož hranici již nebude cesta zpět z fatálních důsledků, které jsem vzpomenu v osmé části seriálu (Thurow 2003): „... s vizí revoluce starých proti mladým, vydávání peněz na důchody a zdravotní péči, a nikoli na školy, silnice, výzkum (stačí vzpomenout v této souvislosti současnou polemiku probíhající mezi rezorty zdravotnictví a financí vlády premiéra Bohuslava Sobotky).

Co je potřeba udělat? Nastartovat společenské změny, které budou respektovat skutečnou mezigenerační solidaritu, tj. především investice pracujících rodičů do budoucnosti. Investice do výchovy dětí. Právě to je základním a neodkladným úkolem sociální ekonomie.

Ivo Patta
(Mezititulky redakce)

Ivo Patta spolupracuje s Centrem pro sociální a ekonomické strategie Univerzity Karlovy

PŘÍPAD EICH A NOVÝ PŘÍSTUP K TOLERANCI

Veřejné mínění ve Spojených státech amerických rozčeřilo nucené odstoupení nového generálního ředitele softwarové firmy Mozilla Brendana Eicha. V prostředí inforatického vývoje, kde se podle amerických médií skrývá leckterá abnormalita, neustál kampaň vedenou proti němu za to, že před necelými šesti roky dal tisíc dolarů lidem, kteří před kalifornským referendem prosazovali výlučnost sňatků muže a ženy.

Orwellovský termín *thoughtcrime* se dere na mysl především proto, že Eich není zdaleka prvním, koho se podařilo semlít přesně dávkovanou náloží údajné homofobie. Je pikantní, že tuto palbu spustili aktivisté, kteří sami skloňují požadavek tolerance ve všech možných pádech. Vyzní to ještě hrozivěji, když si uvědomíme, že Eich nijak zásadně neprolomil hranice politické korektnosti, prostě dal najevo, že si nepřeje další erozi jedinečného institutu tradičního manželství, jako ostatně většina Kalifornčanů hlasujících ve zmíněném referendu o ústavním dodatku. Nemělo by se raději zjistit, zda někteří z nich v Mozille ještě nejsou?

Nejde ovšem jen o USA. Když loni v prosinci obyvatelé Chorvatska v referendu velkou většinou (byť při nízké volební účasti) odsouhlasili rozšíření ústa-

vy své země o definici manželství jako svazku muže a ženy, objevily se i v našich médiích komentáře znepokojené tím, že si demokratické nástroje údajně určené pro práva menšin osobují různé konzervativně-radikální skupiny, které je tak v důsledku zneužívají k útlaku minorit. Zdá se, že se lze stát extremistou pouze

Stala se kultura, jež se kdysi pyšnila svou otevřeností, natolik bigotní, že nedokáže akceptovat nikoho, kdo zastává tradiční křesťanské, židovské nebo muslimské přesvědčení?

tím, že se manželství považuje za sňatek muže s ženou, případně tím, že se do předu nezíská svolení příslušných aktivistických kruhů pro řešení některé záležitosti demokratickou procedurou. Také italský politik Rocco Buttiglione asi netušil, jakou jedinou správnou názorovou výbavou má disponovat, chce-li usilovat o pozici evropského komisaře. Zřejmě to netušili ani daňoví poplatníci zemí EU, kteří zmíněnou inkvizici financovali.

Trochu vzdáleně to připomíná užívání demokratických výdobytků stylem, jakým Miloš Zeman užívá své prezidentské pravomoci – když se hodí, budu se jí dovolávat a případně i rozšiřovat své požadavky daleko za její rámec, nehodí-li se (třeba proto, že jsme právě narazili na její imperativ svobody názoru, svědomí či náboženského vyznání), prohlásím jednoduše, že má věc stojí mimo takové principy.

Jsou ale i dobré zprávy v Eichově případě: Jakkoli se zpravidla fackování homofobií děje za mediálního nadšení, teď dávají žurnalisté ve Spojených státech najevo, že se poněkud přestřelilo, a kladou otázky podobné této: „Stala se kultura (technologické komunity), která se kdysi pyšnila svou otevřeností, natolik bigotní, že nedokáže akceptovat nikoho, kdo zastává tradiční křesťanské, židovské nebo muslimské přesvědčení?“ (*Wall Street Journal*).

Filip Breindl

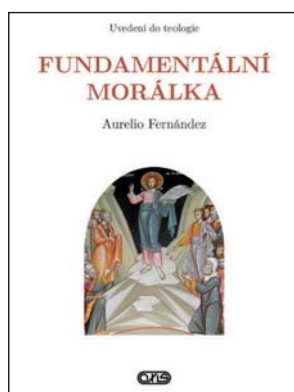
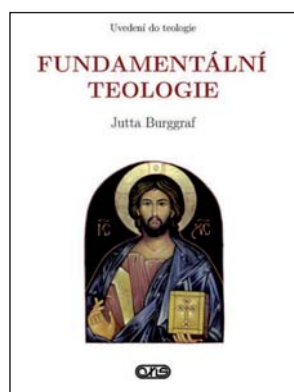
<http://breindl.blog.respekt.ihned.cz>

Filip Breindl, vedoucí zpravodajské redakce, zástupce šéfredaktora Radia Proglas

Z nabídky nakladatelství AXIS

Axis – asociace pro šíření dobré literatury, o.s.
Internetové knihkupectví: <http://www.knihyaxis.cz>

Jutta Burggraf: Fundamentální teologie

Kniha přibližuje čtenáři přístupným jazykem předmět a metodu fundamentální teologie, jedné z disciplín teologie, která se zabývá „základy“ celé teologické práce: Zjevení Boha člověku a předávání Zjevení v Církvi. Tato disciplína se rodí ze spontánního postoje věřícího: víra hledající porozumění. Jutta Burggraf získala doktorát teologie na Navarrské univerzitě a doktorát z pedagogické psychologie na univerzitě v Kolíně nad Rýnem. Dlouhou dobu byla profesorkou dogmatiky na Navarrské univerzitě. Brož., 136 s., 250 Kč

Aurelio Fernández: Fundamentální morálka

Kniha představuje biblickou doktrínu a učení církevního magisteria ohledně etického jednání věřících. Aurelio Fernández je knězem diecéze Oviedo. Doktorát filosofie získal na univerzitě v Salamance a doktorát teologie na univerzitě ve Freiburgu. V současnosti je profesorem na teologické fakultě v Burgosu a hostujícím profesorem na univerzitě v Mohuči. Brož., 168 str., 250 Kč

Jak to vidí Zdeněk Koudelka

Daně jako lupičství

Tím, že církve odmítají změnit své názory pod pohrůžkou změny daní, bojují za práva všech. Pokud by lupičské chování státu jako nástroj politiky vedlo k cíli, může být stejný postup uplatněn vůči komukoli.

V rámci snahy vlády snížit právní nárok církví plynoucí z restitucí a zrušení průběžného financování církví státem některé politiky v březnu 2014 napadlo, že pokud církve tzv. dobrovolně neodevzdají část svých nároků státu, lze změnit daňové zákony a restituční náhrady církvím zdanit. Přitom dosud restituční náhrady fyzickým osobám, sportovním spolkům či v rámci nápravy pronásledování Židů za německé okupace dani nepodléhaly. Stát může daně do budoucna upravovat a může zdanit věci, které nyní nezdaňuje. Nicméně daňové zákony musí být obecné. Lze zdanit dotace a platby ze strany státu, ale pak pro všechny, ne jen pro některé. Lze zdanit restituční, ale všem, ne pouze někomu.

V právním státě nesmí být daň nástrojem vydírání či státem organizované loupeže. Je ubohé, že lupičské chování někteří politici nezastírají. Veřejně prohlašují, že pokud někdo něco nedá „dobrovolně“ sám, tak mu to seberou formou

daní, které mohou jako představitelé politických stran v parlamentu prosadit. To je chování mafie, kdy pokud někdo nezaplatí sám dobrovolně za tzv. „ochranu“, tak je mu jeho majetek podpálen. Stejnou politiku užívali nacisté vůči Židům na počátku své vlády, kdy ještě nepřistoupili k otevřené genocidě. Nátlakem ze strany politické moci nutili Židy, aby dávali tzv. dobrovolně určité dary a uzavírali pro ně nevýhodné smlouvy o převodu svého majetku ve prospěch Árijců. Rovněž v 50. letech 20. století totalitní moc nutila daňovými předpisy a nucenými dodávkami zbytky soukromých vlastníků k tomu, aby státu své vlastnictví odevzdali. Dobrovolnost byla obdobná, jako když majitel restaurace část své tržby odevzdává výběřčím mafie, kteří mají v ruce kanystry s benzínem.

Právní stát není gangster a nemůže užít daně jako nástroje vydírání. V opačném případě se stává státem lupičské hordy. To, že jsou veřejně zaznamenány

výroky politiků, kteří s touto možností kalkulují, usnadňuje případné soudní procesy. Naše právo totiž podmiňuje smluvní jednání tím, že je činěno svobodně, a ne jako důsledek vydírání. I případné změny smluv mezi státem a církvemi, které by byly dosaženy pod nátlakem, budou neplatné. Záleží jen na odvaze soudců, zda se dokážou nátlaku některých držitelů moci a médií postavit. Tím, že církve odmítají změnit své názory pod pohrůžkou změny daní, bojují za práva všech. Pokud by toto lupičské chování jako nástroj politiky vedlo k cíli, může být stejný postup uplatněn vůči komukoli. Pokud nechceme, aby platilo: „Nedáš-li sám část svého majetku na účet státu, vládní strany či konkrétního politika, tak mi ti jej zatížíme daní“, pak je nutné odporovat takovému přístupu použitému vůči komukoli.

*Doc. JUDr. Zdeněk Koudelka, Ph.D.,
Katedra ústavního práva a politologie,
Právnická fakulta Masarykovy
univerzity v Brně*

Lorenzo Monaco: Tři Marie u prázdného hrobu (1396)
Foto: Wikipedia

Byl vzkříšen... není tady

„Když Ježíš mluvil k učedníkům o kříži a zmrtvýchvstání poprvé, při sestupu z hory Proměnění, sami sebe se tázali, co to má znamenat vstát z mrtvých? (Mk 9, 10). O Velikonočních se radujeme, že Kristus nezůstal v hrobě, že je součástí světa živých, ne světa mrtvých. Radujeme se, že On, jak to prohlašujeme při obřadu velikonoční svíce, je Alfa i Omega, existuje tedy nejen včera, ale i dnes a na věky. Ale zmrtvýchvstání je natolik mimo naše chápání, mimo veškeré naše zkušenosti, že zahloubáme-li se do sebe, i my se tážeme, stejně jako učedníci: V čem spočívá ono vstát z mrtvých? Co to pro nás znamená? Co to znamená pro svět a pro dějiny jako celek? Jeden německý teolog jednou ironicky poznamenal, že zázrak oživené mrtvolky, jestliže k němu opravdu došlo, čemuž on vůbec nevěřil, by byl tak jako tak nepodstatný, protože by se totiž netýkal nás. Vždyť byl-li jednou někdo oživen a nic víc, proč by se nás to mělo týkat? Avšak zmrtvýchvstání Krista je něco víc, týká se úplně něčeho jiného. Použijeme-li pro jednu jazyka evoluční teorie, je největší „mutací“, absolutně nejrozhodnějším skokem do naprosto nové dimenze, k němuž v dlouhých dějinách života a jeho vývoje dosud nikdy nedošlo, skokem do úplně nového řádu, který se týká nás, který se týká celých dějin.“

Z homilie Benedikta XVI. o velikonoční vigílii 2006

Požehnané Velikonoce vám všem přeje redakce

Letem světem

„... začíná neklidnější fáze hodiny. Třetina třídy zalehne se staženými kapucemi na lavice dospat noc strávenou na ICQ či Wowku (World of Warcraft), třetina si začne vyřizovat korespondenci v mobilu a zbytek osazenstva tupě zírá vyrývaje žiletkou klikyháky do lavic, či, patří-li k hnutí emo, do svého předloktí. Nyní můžete začít s výkladem. Ovšem i kdybyste jim říkali, že jste právě vynalezli elixír nesmrtnosti, jedinou reakcí bude cedulka NUDA K CHCÍPNUTÍ! opřená o penál dívenky, kterou vzali bez příjímáček na gymnázium, přestože běžně píše ‚brilé‘, ‚výtr‘ či ‚lžýce‘.“ Citát je z článku, který napsala učitelka 9. třídy běžné české základní školy. Nějak se nelze zbavit pocitu, že v českém školství jsou zcela jiné priority, resp. potřeby změny, než jaké nám běžně zástupci (včetně současného pana ministra Chládky) předkládají. Aktuálně např. již mnohokrát zmiňovaný povinný poslední ročník mateřské školy, zrušení možnosti domácího vzdělávání nebo více tělocviku apod.

Víte, že Evropský parlament doporučil výrazné ekonomické sankce, odmítnutí cestovních víz a další represe vůči státům, které odmítají přijmout homosexuální agendu Evropské unie? Nejhůře dopadla Nigérie, která má zákony explicitně chránící rodinu, a Uganda, která vděčí za svůj

pokrok křesťanským misionářům (převážně z USA). Celonárodní průzkum v Nigérii v roce 2013 ukázal, že 92 % populace odmítá „manželství“ stejnopohlavních párů. Nigerijští katoličtí biskupové i muslimská národní komunita také veřejně podpořili zákon, který odráží kulturní hodnoty a je integrální součástí nigerijského morální-

Koláž: mimi

ho zdraví. Zákon nazvaný „Akt o zákazu ‚manželství‘ stejného pohlaví“ byl podepsán prezidentem v lednu 2014. Od té doby se EU a obrovské množství mezinárodních organizací, včetně OSN, pokoušejí přesvědčit další vlivné subjekty, aby přijaly i velmi drastická opatření za účelem zavedení homosexuální agendy v těchto afrických zemích. Toto je ona forma svobody, kterou pěstuje a zachovává EU...

Když Gabriele Kuby odjela z České republiky, měla ještě přednášku ve Stutt-

gartu, kde mj. řekla: „Genderismus chce zrušit pohlavní identitu muže a ženy, což je nesmysl, který v lidských dějinách nikdy neexistoval. Genderismus bojuje za rovnost a přijetí každé sexuální orientace a chování. Důsledky jsou: vykořenění člověka, rozbití rodiny, sociální anarchie a to všechno vede k totalitnímu státu. ... Mohlo to dojít tak daleko proto, že jsme spali. Ale už nespíme. Povstali jsme. Toto je začátek. Odpor v Evropě vzrůstá. Mnohé biskupské konference vydávají jednoznačná prohlášení proti gender ideologii. Nebojme se říkat lidem pravdu a odhalovat lži. My jsme střed společnosti. Jsme zde, abychom hájili naše děti, protože chceme rodiny, chceme demokracii a chceme budoucnost.“

O Popelce jste už určitě slyšeli. A teď má Británie Popelku novou, hezčí a prý lepší! Je tak pojmenován nový zákon, který si bere na mušku rodiče a míru jejich lásky k vlastním dětem. To, jaká je přijatelná míra lásky a citů, rozhodne britská vláda. „V našem trestním zákoníku se nikdy neodrážel plný rozsah emočního utrpení, jaké zažívají děti, se kterými jejich rodiče nebo pečovatelé špatně zacházejí. Smutnou pravdou je, že až dosud to Zlým macechám procházelo,“ řekl Robert Buckland, poslanec, soudce a aktivista za státní intervence do rodin.

-zd-

20. 4. **Ne** Slavnost Zmrtvýchvstání Páně
Sk 10,34a.37–43, Žl 118, Kol 3,1–4, Jan 20,1–9
21. 4. **Po** sv. Anselm, biskup a učitel církve
Sk 2,14.22b–33, Žl 16, Mt 28,8–15
22. 4. **Út** sv. Leonid, mučedník
Sk 2,36–41, Žl 33, Jan 20,11–18
23. 4. **St** sv. Vojtěch, biskup a mučedník
Sk 3,1–10, Žl 105, Lk 24,13–35
24. 4. **Čt** sv. Jiří, mučedník
Sk 3,11–26, Žl 8, Lk 24,35–48
25. 4. **Pá** sv. Marek, evangelista
Sk 4,1–12, Žl 118, Jan 21,1–14
26. 4. **So** sv. Richarius, poustevník
Sk 4,13–21, Žl 118, Mk 16,9–15

27. 4. **Ne** 2. neděle velikonoční (neděle Božího milosrdenství)
Sk 2,42–47, Žl 118, 1 Petr 1,3–9, Jan 20,19–31
28. 4. **Po** sv. Petr Chanel, kněz a mučedník
Sk 4,23–31, Žl 2, Jan 3,1–8
29. 4. **Út** Svátek sv. Kateřiny Sienské, patronky Evropy
1 Jan 1,5 – 2,2, Žl 103, Mt 11,25–30
30. 4. **St** sv. Pius V., papež; sv. Zikmund, mučedník
Sk 5,17–26, Žl 34, Jan 3,16–21
1. 5. **Čt** sv. Josef, Dělník
Gn 1,26 – 2,3 (Kol 3,14–15.17.23–24), Žl 90, Mt 13,54–58
2. 5. **Pá** Památka sv. Atanáše, biskupa a učitele církve
Sk 5,34–42, Žl 27, Jan 6,1–15
3. 5. **So** Svátek sv. Filipa a Jakuba, apoštolů
1 Kor 15,1–8, Žl 19, Jan 14,6–14

Res Claritatis MONITOR – publicistický čtrnáctidenník vydávaný o. s. Res Claritatis. Noviny jsou zaměřeny na osvětu široké veřejnosti v oblasti života a postojů římskokatolické Církve jako prevence náboženské nesnášenlivosti a xenofobie. ISSN: 1214-8458. MK ČR E 15474. Adresa redakce: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz, číslo účtu: 2400089111/2010. Šéfredaktor: Zdeňka Rybová. Výkonný redaktor: Mgr. Dagmar Kopecká. Redakční rada: fr. Mgr. Pavel M. Mayer OP, Mgr. Radim Ucháč, Mgr. Ondřej Vaněček. Teologický poradce: fr. Mgr. Pavel M. Mayer OP. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství pražského čj.: arc/419/10 ze dne 10. 9. 2010. Nevyžádané příspěvky a materiály se nevracejí.